

INLEDNING

Behåll minnena

KRIGSMOTSTÅNDET DANSADE en vårvinter och det var härligt. Meningarna går isär om hur många det verkligen var som samlades i Stockholm den 15 februari 2003, men att det var många kan vi som var där vittna om.

För den som varit aktiv i fredsrörelsen länge var det snudd på överkligt. Man mötte grannar och barndomskompisar, folk som aldrig stått på barrikaderna förr. Just det faktum att det var så många som

skulle dit gjorde att ännu fler vågade ansluta sig. Det var folkfest, gemenskap och kärlek i hela staden.

TRODDE VI ALLA runt om i Sverige som demonstrerade mot Bushs krigsplaner att vi kunde stoppa kriget? Själv minns jag faktiskt inte vad jag trodde. Vi ville tro. Därför är det inte så konstigt att luften gick ur antikrigsrörelsen i och

med att bombningarna satte igång. Så många hade samlats och skrikit sig blåa jorden runt och det hjälpte inte. Människor fick tillbaka känslan av maktlöshet inför makt-havarnas krigsretorik. Fredsrörelsen återgick till normal-tillståndet. Mer om detta kan du läsa i veckans reportage på sidorna 8–11.

MINNET FRÅN MÄNNISKOR som upplevt krig är avgörande för antikrigskampen. Både soldaters och civilas hemska vittnesmål är det som kan stå emot krigiska makthavares kyliga tekniska resonemang. Därför är det mest otäcka jag hört på länge den psykologiska forskning som bedrivs i USA för att motverka soldaters traumatiska upplevelser, som ger minnen som aldrig läker, så kallad PTSD. Genom medicin och andra metoder försöker man skapa sätt att få soldater att komma hem från kriget oförstörda i själen och med blanka minnen. Man ska hjälpa dem att inte ha ångest efter att ha dödat människor. Ingen ska minnas varför det är så hemskt med krig så att kriget kan fortsätta.

ÅSA CARLMAN

Reporterspraktikant